

Qalam

Jamādi al-Awwalī 1375 – Januari 1956

Rang Undang-Undang Kahwin Islam

Satu rang undang-undang kahwin orang-orang Islam telah dibawa ke hadapan Majlis Undangan Singapura bagi bacaan yang pertama pada 21 November yang lalu. Rang undang-undang ini telah dicadangkan oleh Majlis Islam Penasihat Kerajaan Singapura yang harus memandang dan melihat bahawa banyak perkara-perkara cerai telah berlaku dan terjadi dan banyak pula perkara-perkara tidak puas hati terhadap perbuatan-perbuatan dan keputusan kadi-kadi di Singapura atas perkara yang mengenai nikah kahwin. Tujuan rang undang-undang itu mengandungi:

1. Mengadakan mahkamah syariah yang memegang kuasa membicarakan perkara-perkara cerai, talak, dan wang sara yang terbit daripada perceraian atau talak itu;
2. Menubuhkan suatu lembaga *appeal* kerana menimbangkan *appeal* terhadap keputusan mahkamah,
3. Cara melakukan perkahwinan apabila perempuan tidak mempunyai wali;
4. Menggunakan hukum-hukum syariah bersabit dengan orang-orang Islam yang mati dengan tidak meninggalkan wasiat.

Bahasa yang digunakan di dalam mahkamah itu ialah bahasa Melayu dan semua surat-surat hendaklah ditulis dengan huruf jawi atau rumi; dan peguam-pegawai berhak masuk ke dalam mahkamah kerana menolong membicarakan bagi

Tiap-tiap tahun gabenor akan melantik sekurang-kurangnya tujuh orang sebagai satu kumpulan dan daripadanya tiga orang boleh disuruh oleh *Chief Secretary* menjadi lembaga apabila dari semasa ke semasa; dan semua keputusan mahkamah ini disemak semula oleh gabenor.

Tujuan dan cita-cita mengadakan mahkamah syariah ini sebenarnya telah lama diidam-idamkan oleh orang-orang muslimin di Singapura setelah memandang kepada perkara-perkara yang tidak memuaskan hati di atas langkah-langkah yang dilakukan oleh sebahagian kadi-kadi yang nampaknya telah menggunakan segala sesuatu peluang yang terbit daripada perceraian itu kerana faedah diri sendiri atau kerana sesuatu sebab yang lain.

Sudah terang adanya mahkamah syariah ini akan disambut dengan perasaan syukur dan berterima kasih oleh umat Islam Singapura sekalipun harus banyak perkara-perkara di dalamnya, bahagian-bahagiannya, belum seratus-peratus memuaskan hati umat Islam. Seperkara yang nyata ialah masalah yang besar sangat dihajat di dalam perkara ini ialah tentang menyelenggarakan perkara-perkara yang mengenai perceraian dan perbelanjaan-perbelanjaan cerai (*'iddah*) serta perbelanjaan-perbelanjaan yang mustahak untuk menyelenggarakan anak-anaknya (perempuan yang bercerai) sebab banyak lelaki tidak mahu bertanggungjawab di dalam perkara ini – anak dibiarkan tertinggal kepada jandanya dengan setahu-tahu dan sepadai-sepadai janda itu sahaja. Memperundang-undangkan kewajipan membayar itu adalah sangat mustahak untuk keselamatan masyarakat kita.

Sebenarnya banyak perkara di dalam rang undang-undang itu yang mustahak dihalusi di antaranya ialah perkara wali. Masalah wali *mujbir* atau seumpamanya, terutamanya pada masa

sekarang, mustahak Majlis Islam Penasihat Kerajaan Singapura menghalusinya dengan suatu perbahasan yang panjang dan saksama kerana daripada kuasa wali itu pula kelak banyak menerbitkan perkara-perkara perbalahan yang harus berlaku jika wali itu menggunakan kuasa yang salah mengahwinkan anaknya dengan tidak seizing anaknya sendiri sebagaimana yang telah berlaku beberapa banyaknya (seperti kahwin paksa).

Juga, Majlis Islam penasihat kerajaan wajib dan berhak mencalonkan sesiapa orangnya yang layak dilantik oleh Gabenor untuk menjaga lembaga *appeal*. Mereka mesti memilih orang-orang yang sebenarnya mengerti di dalam perkara hukum syarak dengan luas dan tepat beralasan kepada panduan al-Quran dan al-Hadis supaya kelak jika ada sesuatu perkara yang diputuskan dan dibawa pula kepada mahkamah apabila hukuman-hukuman dipandang berlawanan dengan hukum al-Quran dan al-Hadis maka yang demikian akan menimbulkan perbalahan yang besar di dalam masyarakat Islam. Lembaga *appeal* di sini bukannya memilih orang-orang yang terkemuka tetapi patut diselidiki bahawa mereka sebenarnya berilmu di dalam perkara-perkara syariah.

Lembaga *appeal* ini, bukannya dipilih orangnya tetapi ilmunya, dan dengan demikian, kita berpendapat bahawa salah benar fikiran Nyonya Seroja daripada Persekutuan Pemudi-Pemudi Islam dan daripada kaum ibu UMNO yang mengkehendaki perwakilan wanita di dalam lembaga *appeal* itu kerana lembaga itu ialah lembaga yang mengenai ketentuan-ketentuan hukum Islam – bukan lembaga yang mengulang bicarakan hukum-hukum akli sahaja – tetapi perkara yang telah ada ketentuannya dengan luas berasas kepada al-Quran dan al-Hadis.

Kita berani mencabar bahawa di Singapura ini, sekiranya ada kelulusan wanita dilantik menjadi ahli lembaga *appeal* siapakah calon-calonnya? Kita cukup mengetahui bahawa boleh dikatakan tidak ada wanita kita yang

mengerti tentang hukum perkahwinan syariah dan yang berkenaan dengannya – dengan sebab itu kita memandang bahawa tuntutan supaya adakan wanita di dalam mahkamah *appeal* syariah itu semata-mata mencari publisiti sahaja.

Kita berkeyakinan sekiranya orang-orang yang dipilih duduk di dalam mahkamah syariah itu ialah orang-orang yang mengerti hukum syarak dengan luasnya maka percayalah tidak ada wanita yang akan teraniaya di dalam hukum-hukum yang dilaksanakan. Hanya satu perkara yang besar nampaknya tidak memuaskan hati sebahagian ulama Islam di Singapura ialah gabenor berhak menyemak semula segala keputusan itu bermakna gabenor berhak mengubah segala keputusan yang telah diputuskan oleh mahkamah *appeal*.

Sekiranya perkara ini mustahak, yakni kuasa gabenor itu tidak boleh diganggu-gugat maka kita berharap hanya satu sahaja iaitu semakan yang didatangkan oleh gabenor di atas perkara-perkara itu hanyalah dengan nasihat-nasihat daripada lembaga yang dilantik oleh gabenor itu – dan gabenor mesti pula mengingat bahawa orang-orang yang bakal menasihatinya itu mestilah orang-orang yang telah diuji kebolehannya di dalam hukum-hukum syarak.

Berkenaan dengan bahasa yang digunakan kita adalah menyambut dengan sepenuh-penuh kegembiraan pergunaan bahasa Melayu di dalam mahkamah ini. Kita bersyukur melihat kebijaksanaan yang demikian kerana harus mereka mengetahui bahawa yang dibicarakan di dalam mahkamah itu ialah di antara orang-orang yang berbahasa Melayu pada umumnya. Jadi tidak mustahak kepada bahasa lain. Jika mereka mahu mengambil peguam maka mustahak peguam itu mempelajari bahasa Melayu ataupun mengadakan jurubahasa kerananya, kerana tidaklah molek kalau perkara yang dibicarakan itu bersangkut dengan orang-orang Melayu sahaja sedang bahasa yang dipakai di dalam perbicaraannya bahasa Inggeris. Yang demikian ini

- sambungan pada muka 46